

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: Raymond G. Jolly.
Wydawca: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny
w Polsce: Wiktor Stachowiak) Poland 6, skrytka pocztowa
Nr. 24. Adres międzynarodowy; 2101-13 South 11th St.,
Philadelphia 48, Pa., U.S.A

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE” 2 Piotra 1:12

Spis treści:

Dwie klasy przy zmartwychwstaniu.....	str. 89
Poświęcenie świątyni Salomona.....	str. 92
Figura i pozafigura	
Przesiewanie przeciwko Okupowi	
W Wieku Ewangelii 4 Moj.11:1-35.....	str. 107
Pytania Bereańskie	str. 116

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSTUSA” Tytus 2:13

DWIE KLASY PRZY ZMARTWYCHWSTANIU

Ze względu na fakt, że niektórzy nigdy nie osiągną stanu doskonałości określonego słowem zmartwychwstanie, byliśmy zapytywani jak należałoby rozumieć słowa Apostoła Pawła zapisane w Dziejach Ap. 24:15, że będzie zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych? Ten tekst Pisma Św. jest jasny i prosty jeśli z uwagą go przeczytamy. Ci Żydzi, którzy byli obecni i słyszeli obronę Apostoła przed wielkorządcą Feliksem, której częścią są słowa wyjęte z Dz.Ap. 24:15 wierzyli, że wszyscy sprawiedliwi dostąpią zmartwychwstania i że ta sposobność będzie także dana niesprawiedliwym. Ta nauka była im przekazana od ich przodków. Teraz powtórzył ją Ap. Paweł jako przedmiot wiary, która była ich głębokim przekonaniem. Powiada on: „Będzie...zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych” co znaczy, że zmartwychwstanie, które Bóg przygotował i które dopiero będzie miało miejsce nie jest tylko zmartwychwstaniem dla dobrych, ale również dla tych, którzy obecnie są źli. Jednak ten tekst nie zawiera myśli, że ci którzy pozo-

staną w niesprawiedliwości dostąpią pełnego zmartwychwstania, on bynajmniej nie dowodzi, że wszyscy niesprawiedliwi zmartwychwstaną czyli przyprowadzeni będą do doskonałości żywota. Są już niektórzy usprawiedliwieni nawet teraz, którzy będą mieli udział w zmartwychwstaniu lecz są i tacy, którzy obecnie nie są usprawiedliwieni a jednak będą mieć udział w zmartwychwstaniu. Cała ludzkość będzie miała udział w Boskim zastrzeżeniu odnoszącym się do zmartwychwstania. Sprawiedliwi otrzymają specjalne zmartwychwstanie, które będzie nagrodą za ich specjalne posłuszeństwo, chociaż sposobność uzyskania żywota wiecznego przez Chrystusa będzie otwarta dla wszystkich w czasie nadchodzącego Wieku. Usprawiedliwieni z klasy Kościoła zostaną „przemienieni bardzo prędko w okamgnieniu” ze stanu ziemskiego do stanu niebieskiego - uczynieni doskonałymi istotami duchowymi. Ci zaś z przeszłych dyspensacji, usprawiedliwieni, którzy przez wiarę byli w łasce Bożej, będą przyprowadzeni do życia jako ludzie doskonali, zamiast sta-

nu w jakim umarli. To się stanie wtedy gdy zasługa Chrystusa zostanie zastosowana do całego świata.

W ten sposób nastąpi zmartwychwstanie najwyższej klasy sprawiedliwych - Małego Stadka - na Boskim poziomie i zmartwychwstanie Wielkiego Grona na niższym poziomie duchowym, jak również zmartwychwstanie Starożytnych i Młodociano Godnych na ziemskim poziomie, czyli zmartwychwstanie czterech klas przechodzących przez próbę w obecnym życiu. Ale zostało również zarządzone w Boskim Planie, że i reszta ludzi może stopniowo zostać podniesiona ze słabości do doskonałości jaką miał Adam na początku. Oni są zatem obecnie niesprawiedliwymi, gdyż nigdy nie weszli w pokrewieństwo z Bogiem.

Celem Boskim jest aby śmierć Jezusowa uwolniła całą ludzkość od potępienia w ojcu Adamie. Dlatego też całe tysiąc lat rządów Chrystusa zostało przeznaczone na zmartwychwstanie świata. Ale jaka ilość ludzi skorzysta z tego sporządzenia to okaże się dopiero w przyszłości. Pismo Święte mówi, że w czasie przyszłego Wieku grzesznik stuletni grzeszący świadomie zostanie zupełnie pozbawiony życia. Ono podaje,

że taki grzesznik będzie zaledwie w wieku dziecinnym w porównaniu do tego czym mógłby się stać gdyby wykorzystał sposobności dane mu w owym czasie (Iz. 65:20). Będzie więc całkowitą winą tych grzeszników jeśli nie skorzystają z błogosławieństw tego Dnia. Tylko dobrowolne i osobiste odrzucenie Boga i Jego miłosiernego zbawienia przez Chrystusa może skazać kogoś na wtórą śmierć.

Zauważmy jednak, że Pismo Święte nie mówi, że wszyscy będą mieli udział w zmartwychwstaniu. Co będzie z tymi, którzy dostąpili ożywionego usprawiedliwienia a później powrócili do grzechu? Czy oni zmartwychwstaną? O nie! Będą tacy co byli usprawiedliwieni lecz pójdą na wtórą śmierć. Podobnie stanie się ze światem albowiem ktokolwiek po otrzymaniu zupełnej sposobności pod jasnym światłem będzie dalej grzeszył dobrowolnie przeciwko temu światłu, taki otrzyma karę - śmierć wieczną czyli wtórą śmierć. Lecz niczego nie będzie brakowało w samym rozporządzeniu Bożym. Pan nasz powiedział: „Przyjdzie godzina, w którą wszyscy będący w grobach usłyszą głos Syna człowieczego i wyjdą; ci, którzy dobrze czynili na zmartwychwsta-

nie żywota, a ci którzy źle czynili na zmartwychwstanie sądu” (Jana 5:28,29 R.V. i Diaglott).

Ci, którzy podobali się Bogu z powodu ich wiary, którzy poświęcili się Panu i słuchali wskazówek Jego Opatrzności i Jego Słowa, są tymi którzy czynili dobrze. Bóg bowiem nie żąda od nich niczego więcej ponad okazanie lojalności aby starali się czynić najlepiej jak mogą aby starali się żyć w zgodzie z Jego wolą stosownie do swych zdolności niezależnie od tego czy żyli w czasie Wieku Ewangelii, czy też podczas wieków poprzednich. Abraham, Izaak, Jakób i wszyscy prorocy (a także wszyscy mniej znakomici), o których wspomina Św. Paweł w liście do Żydów 11 rozdz. wszyscy pomarli w wierze. Ci Starożytni Godni podobali się Bogu jak On sam oświadcza i dlatego dostąpią „lepszego zmartwychwstania” (Żyd. 11:35). Ta wyższość ich zmartwychwstania polegać będzie na tym, iż zostaną oni przebudzeni jako doskonałe istoty, podczas gdy świat będzie musiał przejść przez okres tysiąca lat aby osiągnąć doskonałość.

Ci co czynili dobrze wyjdą na zmartwychwstanie żywota. Nie-

którzy z nich otrzymają to zmartwychwstanie żywota na ludzkim poziomie, inni na poziomie duchowym, a jeszcze inni na najwyższym duchowym poziomie jako istoty Boskiej natury. Lecz Jezus także mówi o jeszcze innej ogólnej klasie ludzi - o tych, którzy czynili źle. Ta klasa obejmuje tych wszystkich, których Bóg nie może uznać i przyjąć. Ci zaś, którzy nie są przyjęci to ci, którzy nie czynili dobrze według Boskiej miary, oni czynili źle i są nieusprawiedliwionymi. Wielu z nich było poważnymi, moralnymi ludźmi, którzy jednak nie zasługują na „lepsze zmartwychwstanie”. Oni także wyjdą aby mogli uzyskać - jeśli zechcą - całkowite powstanie do żywota, będąc wzbudzeni z hadesu - z grobu, tj. ze stanu śmierci lecz ich obudzenie z grobu będzie zaledwie początkiem zmartwychwstania. Niektórzy będą wzbudzeni na to tylko, aby umrzeć znowu z powodu nie przyjęcia warunków Bożego błogosławieństwa.

Proces samego zmartwychwstania będzie trwał dzień po dniu, tydzień po tygodniu i rok po roku w czasie tego tysiąca lat - tego Wielkiego Dnia Zmartwychwstania, tego Ostatniego Dnia - w czasie którego każdy bę-

dzie miał możliwość uzyskania życia wiecznego. Ten jednak kto nie będzie czynił postępów w życiu duchowym, będzie uważany za niegodnego pełnego zmartwychwstania. Ci tylko, którzy będą uznani za godnych wiecznego życia na warunkach Bożych, dostąpią go. W ten więc sposób będzie zmartwychwstanie - doprowadzenie do życia doskonałego zarówno dla sprawiedliwych jak i niesprawiedliwych. Wszyscy ci, którzy są w grobach wyjdą z nich, dojdą do

znajomości Prawdy aby mogli być przywrócenii o ile będą chcieli tego i będą posłuszni, do tego wszystkiego co zostało stracone w Adamie, a odkupione przez Zbawiciela świata - Jezusa Chrystusa. Powyższe przedstawienie zmartwychwstania jest w całkowitej zgodzie z dosłownym tłumaczeniem ostatnich słów z Dziejów Apostolskich 24:25: „Będzie...zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych”. - H 51,16

POŚWIĘCENIE ŚWIĄTYNI SALOMONA

Figura i Pozafigura

(1 Król. 8:1-53, 2 Kron. 5:2-6, 42 P 1953, 69, 83, P 54, 11)

(dokończenie ze str. 87)

J. zrozumiał, że chociaż jest zbyteczną rzeczą modlić się za zupełnie niewiernymi, to jednak częściowo niewierni, którzy mogli być jeszcze uzdrowieni (1 Jana 5:16,17), niewątpliwie potrzebowali modlitwy (Jak. 5:16-20), stąd modlił się tym gorliwiej i w taki sposób dalej modlił się, że gdyby był brak Prawdy wśród ludu Bożego z powodu wykroczenia przeciwko

Bogu (także gdyby zawarte było niebo i nie byłoby deszczu przeto, że zgrzeszyli tobie, 35,26) i gdyby częściowo niewierni modlili się, poważnie wzywając Boga w zgodzie z epifanicznymi warunkami (a modliłby się na tym miejscu), uznając swe właściwe miejsce na epifanicznym Dziedzińcu oraz Boga w Jego wielkim charakterze, urzędzie, sławie itd.(wy-

znawając imię twoje), tak jak są przedstawione w epifanicznej świątyni i przynosząc stosowny owoc ku pokucie oczyszczając się, gdyby Pan trapił ich w ucisku (i od grzechu swego odwróciliby się, gdybyś ich utrapił - Ps. 107:12,13, Ozeasz 5:15, Obj. 7:14, 1 Kor. 3:13-15), wówczas Bóg wysłucha ich modlitwy i przebaczy im (Ty wysłuchaj...a odpuść grzech sług twoich, 36,27) w zgodzie z ich postawą wobec Niego i ich odpowiedzialnością w tej sprawie aby mógł wtedy uczyć ich przez kary, karcenia itd. drogi do wiecznego życia (nauczywszy ich drogi prawej, po której chodzić mają) i dać im Prawdę będącą na czasie oraz jej Ducha (daj deszcz na ziemię twoją), którą Bóg obiecał im dać na wieczne dziedzictwo (którąś dał w dziedzictwo ludowi twemu).

SALOMON MODLI SIĘ WZGLĘDEM PLAG

(4) Czwarta prośba Salomona obejmuje pewne plagi ziemi, na które Bóg wskazał, że miały przyjść na Izraela gdyby grzeszyli: (a) głód, ogólna klęska (3 Moj. 26:19,20,26, 5 Moj. 28:23). Gdy deszcz jest powstrzymywany dość długo, to wy-

nikiem tego jest głód. W pozafigurze jest głód w Epifanii na słuchanie słów Pańskich (Amos 8:11) a to jest wynikiem buntowania się przeciwko epifanicznej Prawdzie (Ps. 107:11). Wskutek tego różne grupy błakającego się ludu Bożego cierpiały będąc mniej więcej srodze dotknięci głodem w swoich sferach religijnych, które były pozbawione Prawdy na czasie.

(b) Morowe powietrze (3 Moj. 26:25). Morowe powietrze jest chorobą epidemiczną. W tej epifanicznej nocy mamy „zarazę morową, która przechodzi w ciemności” (Ps. 91:5,6), tj. plagę błędu, która jako epidemia rozszerzała zarazę na wszystkie strony, oślepiając, przyprowadzając do wariactwa i zabijając swe ofiary w wielkiej liczbie w długo ciągnącym się przesiewaniu rewolucjonizmu.

(c) Susza (5 Moj. 28:22 z hebrajskiego słoworodu oznacza przypalić). W naturze susza albo śnieć uniemożliwia owocom dojść do dojrzałości (1 Moj. 41:6,23,27, 2 Król. 19:26, Iz. 37:27), wynikiem tego niekiedy jest zarazek, przykry czarny pyłek zamiast owocu. To przedstawia światowość, której tendencją jest szkodzić, wycieńczać i przeszkadzać w duchowym wzroście ludu Bożego, unie-

możliwiając mu właściwy rozwój i dojście do dojrzałości.

(d) Rdza czyli pleśń (5 Moj. 28:22). Ten niszczycielski wzrost małych grzybków, który w przyrodzie niszczy owoc przedstawia zepsucie (2 Kor. 11:3) Prawdy i Jej Ducha przez samolubstwo. Dwie z jego najgorszych form są grabienie władzy i panowanie nad drugimi.

(e) Szarańcza (5 Moj. 28:38,42) przedstawia papizm, który podczas Epifanii był objawiony w małym Babilonie jak również w wielkim Babilonie, np. w J.R.F. jako małym papieżu.

(f) Robactwo czyli gąsienice (5 Moj. 28:39) przedstawia protestanckie sekciarstwo, które podczas Epifanii było czynne, zarówno w małym jak i w wielkim Babilonie.

(g) Nieprzyjaciele zwyciężający cię we wszystkich bramach twoich (5 Moj. 28:52). W starożytnych czasach bramy były wejściami do miast. One przedstawiają pielgrzymów, wykładowców, starszych, kolporterów, strzelców, ochotników itd. przez których osoby obce otrzymują wejście do ludu Bożego w jego zorganizowanych władzach umysłowych (miasta). W Epifanii wielu braci w Prawdzie, którzy służyli publiczności odrzucili mniej więcej

Prawdę i nauczali błędów aby pozyskać zwolenników, np. nauczali, że nie ma klasy Młodociano Godnej, wysokie powołanie jest dalej otwarte, powszechne wieczne zbawienie, miliony obecnie żyjących nigdy nie umrą (po r.1925), tylko tak zwani „Jonadabowie” przeżyją Armageddon i ponownie zaludnią ziemię itd. Również wielu mniej więcej usunęło Ducha Pańskiego i Pańskie metody w wykonywaniu pracy publicznej a wprowadzili złego ducha i złe metody, np. usiłując wpłynąć na drugich aby przyjęli doktryny przez strach, pochlebstwo, przekręcanie, odwoływanie się do światowych metod itd. W tej mierze w jakiej to czynili byli oni pozafiguralnymi bramami, które były szczególnie oblegane przez ich nieprzyjaciół - grzech, błąd, samolubstwo i światowość.

Rozpoznając, że w tym stopniu w jakim epifaniczny lud Boży był niewierny, powyższe siedem pozafiguralnych plag będą trapić sferę Prawdy i Jej Ducha tak jak jest przedstawione w jego umyśle, J. modlił się, że gdyby w takich okolicznościach (byłby głód na ziemi, byłby mór, susza, rdza, szarańcza, jeśliby były chrząszcze, jeżeliby go ścisnął nie-

przyjaciel jego w ziemi - w bramach w hebrajskim, porównaj 5 Moj. 28:52 - albo jakakolwiek plaga albo jakakolwiek niemoc, 37,28) jakakolwiek prośba lub usilne błaganie było czynione (wszelką modlitwę i wszelką prośbę 38,29) bądź pojedynczo bądź zbiorowo (którą by czynił którykolwiek człowiek albo wszystkich lud...Izraelski), w dowód uznania swej grzeszności i takiego utrapienia jako Boskiego karania (kto by jedno uznał ranę serca swego), w zgodzie z epifanicznymi warunkami (w domu tym), to Bóg wysłucha i przebaczy (Ty wysłuchaj...a odpuść, 39,30), udzielając każdemu to na co zasługuje w zgodzie z Boską łaską i Jego upodobaniem (oddaj każdemu według wszystkich dróg jego) albowiem tylko Bóg jest w stanie czytać serce (które znasz w sercu jego - 1 Kor. 4:5), aby mogli się nauczyć czcić Go (aby się Ciebie bali - Ps. 130:4, - 40,31) i prostować swe drogi oraz postępowania po ścieżkach prawdy i sprawiedliwości (i chodzili drogami twemi). W taki sposób J. modlił się za pokutującymi, którzy usiłowaliby zdobyć Świętego Ducha Bożego, będąc przez niego odnowieni (Ps. 51:12) i którzy by pod karceniami Bo-

żymi utrzymali swe stanowisko w sferze Prawdy i jej Ducha, którą Bóg dał ich poprzednikom (którzy żyć będą na ziemi, którąś dał ojcom naszym).

(5) W pozafigurze piątej prośby Salomona, J. modlił się nie tylko za spłodzonymi z Ducha, tymi którzy „zrodzili się w ziemi” lecz również za członkami klasy Młodociano Godnej (TP 34 str.5 par.4), którzy nie są „zrodzeni w ziemi” (cudzoziemiec...nie jest z ludu twego, 41,32) lecz którzy uszli spod potępienia Adamowego przez pokutę za grzech i przyjęcie Jezusa jako swego Zbawiciela w usprawiedliwieniu przez Wiarę oraz przez poświęcenie się Bogu, pragnąc aby Boski charakter, cześć, sława, urząd itd. mogły być odbite w ich sercach i umysłach (ten przyjdzie z ziemi dalekiej dla imienia twego wielkiego), pod Jego usługującą mocą i wybawiającą siłą (ręki twojej możnej i dla ramienia twego wyciągniętego, 42,32), dalej modlił się, że gdyby przystępował do Boga w modlitwie w zgodzie z Jego epifanicznymi zarządzeniami (przyjdzie tedy a będzie się modlił w tym domu), to ażeby Bóg wysłuchał ich i zadość uczynił ich prośbom (albowiem to samo prawo,

które stosuje się do nowych stworzeń, stosuje się także do członków klasy Młodociano Godnej 2 Moj. 12:49) w zgodzie z Jego wolą i ich potrzebami (Ty wysłuchaj...i uczyn to wszystko o co zawoła do ciebie on cudzoziemiec, 43,33), aby i oni też wraz z Starożytnymi Godnymi, Małym Stadkiem i Wielkim Gronem, mogli być przygotowani do uczynienia swego powołania i wyboru pewnym, aby mogli pomagać w wielkiej pracy błogosławienia wszystkich narodów ziemi, aby klasa restytucji mogła dojść do poznania Boga i Jego chwalebego charakteru (aby poznali wszyscy narodowie ziemscy imię twoje - Mich. 4:2, Jer. 31:34) i mogła nauczyć się czcić Go (i bali się ciebie), tak jak to czynią wybrańcy Boga (jako lud twój Izraelski) i aby mogła rozpoznać epifaniczną organizację ludu Bożego w jego oddzielnych klasach i służbach, gdyż są prawdziwymi sługami Bożymi (i wiedzieli, że imię twoje wzywane jest nad domem tym, którym zbudował).

(6) Szósta prośba Salomona dotyczyła Izraelitów wychodzących na wojnę. Nie tylko lud Boży jako pozafiguralni Izraelici jest zaangażowany w walce defensywnej, gdy grzech, błąd,

samolubstwo i światowość atakują go, lecz również jest wezwany przez Boga do prowadzenia walki agresywnej przeciwko tym nieprzyjaciołom, w sposób ogólny i we wszystkich jego szczegółach. Bóg kieruje nim w tych walkach (Ps. 144:1,2). Przeto J. modlił się za ludem Bożym w jego agresywnej walce pod Boskim pouczeniem i kierownictwem (gdyby wyszedł lud twój na wojnę przeciwko nieprzyjaciołom swoim, drogą, którą byś ich posłał, 44,34), prosząc, że gdyby lud wzywał Boga na pomoc w swych walkach zgodnie ze sferą wykonawczą J. i epifaniczną świątynią (i modlić by się...ku temu miastu... i ku domowi), to ażeby Bóg wysłuchał go i dał mu zwycięstwo (Iz. 41:10) w takiej walce przeciwko jego nieprzyjaciołom, tym sposobem zachowując swe obiecane prawo pod Abrahamowym Przymierzem, tj. że odziedziczy nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swoich - 1 Moj. 22:17 (Wysłuchajże...wykonaj sąd ich, 45,35).

(7) Siódma prośba Salomona była w łączności z ogólnymi odstępstwami Izraela gdyby oni odpadali od prawdy i sprawiedliwości w wielkiej liczbie działając przewrotnie i popełniając nieprawość a przeto

niepodobaliby się Bogu i przyprowadziliby Go do tego aby dozwolił na wydanie ich w ręce nieprzyjaciół oraz na zabranie ich do niewoli. J. modlił się za wszystkimi pozafiguralnymi Izraelitami, którzy popełniali przestępstwa (gdyby też zgrzeszyli przeciwko tobie, bo nie masz człowieka, któryby nie grzeszył - tak jest w hebrajskim, tj. nie ma człowieka bezgrzesznego, nieomylnego i który nie byłby skłonny do popełnienia przekroczeń - 46,36), a szczególnie za Wielką Gronem jako klasą (TP 31 str.19 par.3), którzy pozwalają na nagromadzenie swych grzechów, za które nie żałują a zatem nie są im przebaczone i tym sposobem ściągają na siebie Boskie niezadowolenie (rozniewawszy się na nie), przyprowadzając Boga do tego, że dozwala aby stali się więźniami w różnych systemach błędu i niesprawiedliwości, tak w małym jak i w wielkim Babilonie, które są mniej więcej oddalone od sfery Prawdy i jej Ducha (podałbyś je - Iz. 1:20-...w niewolę, do ziemi nieprzyjacielskiej, dalekiej albo bliskiej).

J. modlił się, że gdyby byli w tych systemach a dowiedzieliby się dokładnie o swej

sytuacji i chcieli pokutować i powrócić do Boga w gorliwej modlitwie (a opamiętaliby się...nawróciwszy się, modliliby się w ziemi niewoli swojej, 47,37), uznając swe przestępstwo i przewrotność (mówiąc: zgrzeszyliśmy, źleśmy uczynili i niepobożnieśmy się sprawowali - porównaj Dan. 9:5, Ps. 106:6) oraz szukając ponownie Boskiego oblicza - Jego łaski - (a nawróciliby się do ciebie z całego serca swego i...duszy, 48,38), modląc się do Boga w zgodzie z Jego Prawdą i jej Duchem tak jak była daną ich poprzednikom (a modliliby się obróciwszy się ku ziemi swej, którąś dał ojcom ich), zwracając się przychylnie ku sferze wykonawczości J. oraz epifanicznej świątyni (ku miastu, któreś obrał i ku domowi) - wtedy Bóg wysłucha ich błagań i podtrzyma ich (wysłuchajże tedy...prośbę ich a wykonaj sąd ich, 49,39), przebacząc im grzech i buntowanie się przeciwko Niemu (odpuść ludowi twemu, który tobie zgrzeszył, 50,39), okazując im miłosierdzie (5 Moj. 30:3) oraz polepszając ich ciężkie doświadczenia pod wodzami różnych grup itd., gdzie oni byli trzymani jako pojmani (nakłoń ku nim miłosierdzia - Ezdr. 9:9, Ps.

106:46 - przed - w obecności - tych, którzy je pojмали) albowiem chociaż są w niewoli to jednak są ludem Bożym (ponieważ są ludem twoim, 51), których Bóg wyprowadził z królestwa szatana, jego ciemienia i strapienia jakie są zadawane pod dozorcami szatana (któreś wywiódł z Egiptu z pośrodku pieca żelaznego - porównaj 5 Moj. 4:20).

ZAKOŃCZENIE MODLITWY SALOMONA

W 1 Król. 8:52,53 oraz 2 Kron. 6:40-42 mamy podany amen albo zakończenie modlitwy Salomona.

Widzieliśmy, że modlitwa jego składała się z siedmiu specjalnych prośb, które odnosiły się do następujących rzeczy: (1) grzechów przeciwko bliźniemu, (2) grzechów przeciwko Bogu z powodu których są pobici przez nieprzyjaciela, (3) suszy, (4) pląg ziemi, (5) obcokrajowców w ziemi poświęconych Bogu, (6) agresywnej walki dla Pana oraz (7) ogólnego odszczepieństwa prowadzącego do niewoli. To zakończenie zawiera również siedem specjalnych zarysów, które są następujące:

(1) prośbę o chętnie przyjęcie w modlitwie dla siebie

i ludu Bożego w ogólności. Ta prośba była podobna do prośby uczynionej przy końcu ogólnej modlitwy a przed uczynieniem siedmiu specjalnych prośb (29,30,20,21). W pozafigurze J. podobnie modlił się za siebie i za wybrańców Bożych w ogólności, których Bóg przez rękę Jezusa jako Swego Wykonawcę, Wyraziciela i Wodza dla duchowego Izraela, wyzwolił z królestwa szatana i jego mocy tak jak to uczynił poprzednio ich poprzednikom (A tak teraz o Boże! proszę niech będą oczy twoje otworzone i uszy twoje nakłonił...na prośbę sługi twego i...ludu twego Izraelskiego abyś je wysłuchał...albowiem je ty sobie odłączył...przez Mojżesza sługę twego abyś wywiódł ojce nasze z Egiptu, 52,53,40).

(2) Na zakończenie zostało wyrażone specjalne błaganie i poświęcenie się Bogu prosząc Go usilnie o ustawiczną obecność. J. prosił Boga o przyjęcie epifanicznej świątyni - ludu Bożego tak jak jest zorganizowany w jego oddzielne klasy i stosowną pracę, tym sposobem by zajęli swe miejsce przed Panem jako członkowie Małego Stadka albo Wielkiej Grona lub klasy Młodociano God-

nej - i aby ulaskawił ją Swą stałą obecnością (teraz tedy powstań o Panie Boże! ku odpocznieniu twemu, 41).

(3) Prośbę o ustawiczną obecność Arki Przymierza (porównaj Ps. 132:8). J. prosił aby Prawda będąca na czasie i jej Duch mogły dalej przebywać z epifaniczną świątynią i aby Boska podtrzymująca siła tym sposobem była objawioną w niej (i skrzynia mocy twojej, 41).

(4) Modlitwę za kapłanów dotyczącą zbawienia. J. modlił się za nimi aby mogli być przyobleczeni w zbawienie nie tylko dla siebie lecz także aby mogli być instrumentem w przekazywaniu go drugim (kapłani twoi o Panie Boże! niech będą obleczeni zbawieniem, 41).

(5) Modlitwę za świętymi Boga - którzy Go Miłują - aby mogli radować się w tym co jest dobre (porównaj Ps. 132:9). J. modlił się za wszystkimi poświęconymi, wszystkimi pobożnymi, którzy poświęcają się w miłości Bożej aby Bóg dopomógł im w ustaleniu ich uczuć w tym tylko co jest dobre i aby mogli radować się z tego (1 Kor. 13:6) i aby to rozwijało ich względem Boga (a święci twoi - mężowie twoi o miłującej uprzejmości - według Rotherhama - niechaj się

w dobrach radują, 41).

(6) Modlitwę o Boskie osobiste przyjęcie. Salomon modlił się „nie odwracaj oblicza od pomazańca twego”. Odwrócić oblicze od kogoś znaczy odmówić jego prośbie (porównaj 1 Król. 2:16 gdzie te same słowa hebrajskie są przetłumaczone „nie odmawiaj mi tego”). Salomon był Pańskim pomazańcem, Bóg wzbudził go aby panował nad Izraelem, przeto Bóg nie mógł być głuchy na jego modlitwy ani też nie mógł odmawiać mu Swej łaski! J. zdawał sobie sprawę, że był jedynym, którego Pan wybrał aby być ziemskim nadzorcą nad wszystkim ludem Pańskim (prócz Małego Stadka, względem którego jednak miał pieczę) i uznał swój własny brak mądrości i zdolności (porównaj 2 Kron. 1:10). Stąd modlił się o Boską mądrość, miłosierdzie i łaskę oraz aby Bóg nie odmawiał jego próśb czynionych na jego i ludu Bożego korzyść (O Panie Boże! nie odwracaj oblicza od pomazańca twego, 42).

(7) Ufność w pewne miłosierdzia Dawidowe (porównaj Ps. 132:10). Salomon modlił się „Pamiętaj na miłosierdzie - dosłownie dobroć - obiecane Dawidowi słudze twemu”. Hebrajskie słowo na miłosierdzie tu-

taj użyte i hebrajskie słowo na świętych użyte w w.41 pochodzą z tego samego źródłosłowa. Salomon miał niewątpliwie w pamięci miłującą dobroć albo miłosierdzie Boże dla jego ojca Dawida (Ps. 89:50, porównaj 2 Kron. 1:8) i Boskie obietnice uczynione Dawidowi włączając i te podane w 2 Sam. 7:12-16, na której to podstawie mógł prosić Boga aby pamiętał na to miłosierdzie oraz przez wiarę domagał się obietnic. J. modlił się o Boskie błogosławieństwo wspominając miłującą dobroć i łaski, które Bóg okazał bratu R., jak również obietnice, które uczynił jemu (pamiętaj na miłosierdzie obiecane Dawidowi słudze twemu, 42).

Tym sposobem widzieliśmy, że modlitwa Salomona jest najpiękniejszą tak w figurze jak i pozafigurze. Jest godne uwagi, że tak jak wzór modlitwy, którą Jezus dał Swym uczniom (Mat. 6:9-13, Łuk. 11:2-4) zawiera właśnie siedem próśb, tak samo modlitwa Salomona w jej szczegółach zawiera akurat siedem specjalnych próśb na otrzymanie odpowiedzi w różnych okolicznościach, w których przyszłe modlitwy mogłyby być czynione do Boga w świątyni. Również, tak jak to już widzieli-

my, modlitwa ta zawiera akurat siedem specjalnych zarysów w jej zakończeniu. W dodatku według biblijnego liczbowania, zawiły plan liczby 7 zachodzi w całej modlitwie. Przeto w sposób liczbowy, jak również przez jej zawartość natchnienie tej znamiennej modlitwy jest wykazane. Niechaj Bóg doda Swe błogosławieństwo do jej badania i zastosowania!

Służba J. jako pozafiguralnego Salomona na korzyść wszystkiego epifanicznego ludu Pańskiego miała jeszcze inne zarysy oprócz pozafiguralnej modlitwy i prośby za jego pomyślność. W dodatku, rozpoczynając rychło w Epifanii on został wyniesiony do innych wysokości swego urzędowego stanowiska jako Pański wykonawca na Epifanię (Salomon...wstał...stojąc, 1 Król. 8:54,55) i w wykonywaniu ich błogosławił lud Pański przez dobitne ogłoszenie ponownie potwierdzonej Prawdy parousyjnej i postępowej Prawdy epifanicznej (błogosławił wszystkiemu zgromadzeniu Izraelskiemu wielkim głosem), w którym oddał chwałę, cześć i uwielbienie Bogu (Błogosławiony Pan, w.56), który dał Swemu ludowi zwycięstwo w jego parousyjnych kontrowersjach z Babilonem tak jak to

obiecał (który dał odpocznienie ludowi...Izraelskiemu według wszystkiego co powiedział - 1 Kron. 22:9,18), J. podkreślił i dalej uwydatnił wierność Boga w wypełnianiu wszystkich obietnic, które uczynił Swemu ludowi przez Jezusa jako Swego wykonawcę (nie chybiło żadne słowo ze wszystkich słów jego dobrych, które mówił przez Mojżesza - np. 5 Moj. 12:10,11).

Na początku Epifanii wyrażone pragnienie pozafiguralnego Salomona wobec epifanicznego ludu Bożego było, aby Bóg był z nim tak jak był z jego poprzednikami jako Swym ludem w Parousji i poprzednio (Niechże będzie...Bóg nasz z nami jako był z ojcy naszymi, w.57), nie porzucając Go (niech nas nie opuszcza ani nas odrzuca), lecz przychylnie wpływając na niego względem Siebie (Ale niech nakłoni serce nasze ku sobie, w. 58), tak aby mógł dalej postępować w zgodzie z prawdą i sprawiedliwością (żebyśmy chodzili po wszystkich drogach jego) i mógł być posłuszny Prawdzie i Duchowi Prawdy tak jak to również nakazał jego poprzednikom (strzegąc rozkazanie jego...wyroków...sądów, które przykazał ojcom naszym). Jego dalszym

pragnieniem było aby jego pokorne i gorliwe prośby czynione na korzyść siebie i epifanicznego ludu Bożego mogły być ustawicznie przychylnie przyjmowane przed Bogiem (niech będą te słowa moje...bliskie...Boga...we dnie i w nocy, w. 59) i aby Bóg ustawicznie podtrzymywał wszystek Swoj lud według jego potrzeb (aby wykonywał sąd sługi swego...i ludu swego Izraelskiego sądząc każdą sprawę dnia swojego), wykazując tym sposobem rodzajowi ludzkiemu, że Jehowa jest wszechpotężny, jedyny, który jest po stronie pozafiguralnego Izraela aby jako wynik tego On mógł być uwielbiony (Żeby poznali wszyscy narodowie ziemscy, iż Pan sam jest Bogiem a nikt inszy, w. 60). J. nalegał na lud aby miał swe serca zupełnie oddane Bogu w poświęceniu i aby wykonał to poświęcenie będąc posłuszny Jego doktrynom i przykazaniom (Niechże tedy będzie serce wasze doskonałe ku...Bogu...abyście chodzili w wyrokach jego a strzegli przykazań jego jako i dnia dzisiejszego, w. 61).

Jak już to było nadmienione modlitwa pozafiguralnego Salomona w jej różnych częściach była czyniona stopniowo

rozpoczynając rychło w Epifanii i odtąd dalej jest czyniona nie tylko przez słowa J. lecz szczególnie przez Jego postępowanie, rozmowy, kazania i pisma. Wynikające odpowiedzi były wspaniałym objawieniem Boskiego przyjęcia ofiary Chrystusa na korzyść J. i epifanicznego ludu Bożego (gdy dokończył Salomon modlitwy, tedy ogień zstąpił...i pożarł całopalenie i inne ofiary - 2 Kron. 7:1) a jaśniejący charakter Jehowy w Jego wielkiej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy tak jak jest objawiony w epifanicznej Prawdzie i jej Duchu, napełnił epifaniczną świątynię (chwała Pańska napełniła on dom). To objawienie chwalebego charakteru Boga było tak obfite, tak nadzwyczaj jasne i niezgłębione, że z początku nawet główni wodzowie ludu Bożego nie mogli je w całości zrozumieć, a zatem z początku nie mogli służyć w epifanicznej świątyni (I nie mogli kapłani wniknąć do domu...przeto, że chwała Pańska napełniła dom Pański, 2). A gdy epifaniczny lud Boży przyszedł stopniowo do rozpoznania tych rzeczy, to pokornie czcili i wychwalali Boga, wysławiając Jego dobrodziejstwo i miłosierdzie, które trwają na wieki (I

wszyscy synowie Izraelscy, widząc...upadli...a kłaniając się chwalili Pana, że dobry, że na wieki miłosierdzie jego, 3).

We wdzięcznej i oceniającej odpowiedzi za błogosławieństwa epifanicznej Prawdy i jej Ducha tak jak są objawione w epifanicznej świątyni, J. i wszystek lud Boży, który przyszedł do uznania tej Prawdy ofiarował Bogu swoją służbę w popieraniu jej (Tedy król i wszystek lud sprawowali ofiary przed Panem, 62,4); w taki to sposób pod kierownictwem J. i wraz z nim, Wielka Grono i klasa Młodociano Godna składali swe ofiary w wypełnieniu swej służby poświęcenia (i ofiarował Salomon ofiarę spokojną...wołów 22,000 - liczba wielokrotna 2 i 10 - dwie klasy o naturach niższych niż Boska natura - 63;5) oraz Małe Stadko uczyniło podobnie (120,000 owiec - liczba wielokrotna 12, porównaj TP 1937 str.79 par.8). Tym sposobem J. i wszyscy bracia i siostry oświeceni Epifanią poświęcili i dalej poświęcają epifaniczną świątynię i jej dziedziniec (a tak poświęcali dom Pański król i wszyscy synowie Izraelscy). A główni wodzowie służyli w swych zdolnościach urzędowych (ale ka-

plani stali w rzędach swych, 6), podrzędni słudzy również służyli tomami, ulotkami, bereańskimi badaniami itd. dostarczonymi przez brata R. i używanymi tak skutecznie przez niego w celu wychwalania Boga przez sposoby, które przynoszą Bogu chwałę (Lewitowie także z instrumentami muzyki...które był sprawił Dawid...ku chwaleniu Pana...pieśnią Dawidową, którą im podał), co więcej główni wodzowie udzielali wykładów na stosowne przedmioty (kapłani trąbili przeciwko nim a wszyscy Izraelczycy stali).

W Epifanii J. przez pokazanie z rozważań Pisma Świętego i pism brata R., że epifaniczny Dziedziniec różni się od Dziedzińca Wieku Ewangelii poświęcił epifaniczny Dziedziniec jako sferę, w której dwie dodatkowe poświęcone klasy, które nie należą do przyszłych członków Małego Stadka, mianowicie Wielka Grono i Młodociano Godni mogą również składać ofiary przyjemne Bogu (Onegoż dnia poświęcił król pośrodek - całą powierzchnię - sieni - całą środkową przestrzeń w obrębie ogradzających murów, która tym sposobem stała się jednym ogromnym ołtarzem, na częściach którego mogły być składane ofiary -...

przed domem, 64,7), tu pod kierownictwem J. oni składali swe ofiary (bo tam ofiarował), przez które: (1) Bóg objawił Swe przyjęcie ofiary Chrystusa za nich (całopalenie) (2) oni służyli stosowną Prawdą, która przynosi chwałę Ojcu w Jego osobie, charakterze, planie i dziele (ofiare śniedną) i (3) oni pokazali miłującą gorliwość w wypełnieniu swych ślubów poświęcenia (tłustości ofiar spokojnych). Tym sposobem w zmienionych warunkach Epifanii składanie przyjemnych ofiar przez poświęconych nie jest więcej ograniczone do Chrystusa w ofiarowaniu ich usprawiedliwionego człowieczeństwa (ołtarz miedziany...był mały i nie mogły się na nim zmieścić całopalenia).

Oświecony Epifanią lud Boży doznał wiele radości i błogosławieństwa gdy po raz pierwszy zrozumiał w sposób oceniający epifaniczne poselstwo, w którym cztery wielkie Boskie przymioty są objawione (Obj. 19:4) i gdy po raz pierwszy odpowiedział przez wychwalanie, czczenie i poświęconą służbę jednak jako wynik dalszego służenia J. Prawdzie podczas Epifanii na ich korzyść oni mieli i jeżeli pozostaną dalej wierni będą mieli o wiele więcej radości i błogo-

sławieństwa w swych stanowiskach klasowych przez całe ich chrześcijańskie życie (siedem dni), coraz więcej lud Pański będzie łączył się w tej uczcie gdy będzie zajmował swe epifaniczne stanowisko przed Bogiem, tym sposobem przychodząc do J., czy to osobiście czy też do jego pism - tak jak wiele ludzi z Prawdy zgromadzało się do brata R. przez jego pisma - aż wszyscy z wiernego ludu w Prawdzie ewentualnie zgromadzą się do J. począwszy od Małego Stadka, włączając Wielkie Grono, klasę Młodociano Godną i tymczasowo usprawiedliwionych aż nawet do ludzi światowych (tak obchodził Salomon na on czas święto zacne i wszystek Izrael z nim, zgromadzenie wielkie od...Emat - twierdza - aż do rzeki Egipskiej 65,8). Przeto 7 dni poświęcenia przedstawia zupełny okres jaki jest wymagany dla przedstawienia epifanicznego ludu Bożego Bogu a 7 dni świąt przedstawia zupełny okres jego chrześcijańskiego życia na ziemi po zajęciu stanowiska przed Bogiem (przez siedem dni i przez siedem dni, 65,9).

Święto w siódmym miesiącu było pierwszego dnia siódmego miesiąca. Przeto poświęcenie było skończone 7 dnia siódmego

miesiąca (1 Król. 8:2, 65). Siedem dni świąt zaczęło się 15 dnia (3 Moj. 23:34- 39) i kończyło się uroczystym zgromadzeniem 22 dnia, a przy końcu 8 dnia Salomon zwolnił lud tak aby rano 23 dnia mogli rozpocząć podróż do domów, którą zwykle nazywano „powrotem do namiotów” według dawniejszego wyrażenia Izraelitów koczowniczych (2 Sam. 20:1, 1 Król. 12:16). Przeto była cały tydzień przerwa pomiędzy tymi dwoma świętami pozwalająca przyjść 10 dnia na święto dnia pojednania, które przypadało prawie w środku tej przerwy. Ogłoszone stosowne nauki J. (np. E tom 4 str. 88,95,96, TP 1933 str. 89,90) dopomogły ludowi Bożemu do osiągnięcia jego wiecznego dziedzictwa (23 dnia...rozpuścił lud do przybytków - namiotów - swoich, 66,10) i doszli tam z sercami radosnymi oceniając błogosławieństwa, które Bóg zlał na Posłanników Parousji i Epifanii, a które przez nich były wylane na lud Boży (weseląc się i ciesząc się w sercu swym ze wszystkiego dobrego, które uczynił Pan Dawidowi i Salomonowi i Izraelowi). Na ile to dotyczy samej epifanicznej świątyni, to J. zupełnie skończy ją (A tak dokończył Salo-

mon domu Pańskiego, 1 Król. 9:1,11) i obejmie całkowity urząd w swej sferze jako Pański wykonawca na Epifanię (domu królewskiego) i dał mu Pan powodzenie oraz da mu pomyślność w jego serdecznych pragnieniach czynienia woli Bożej w tych sprawach (wszystko co był umyślił w sercu...wykonał szczęśliwie).

ODPOWIEDŹ BOŻA NA MODLITWĘ SALOMONA

Przez Swe Słowo, Ducha i opatrność Bóg zapewnił J. w chwilach wątpliwości i niepewności, że On wysłuchał jego modlitwę i że pozostanie pośród Swego ludu jako Kościoła zorganizowanego w jego różnych częściach - epifanicznej świątyni - dla Swej służby (ukazał się Pan Salomonowi w nocy i rzekł do niego: Wysłuchałem...obrałem to miejsce sobie za dom do ofiary, 1 Król. 9:2,3, 2 Kron. 7:12). Bóg zapewnił J., że wśród wstrzymywań Prawdy będącej na czasie i jej Ducha czy wśród papizmu albo chwywania za władzę i panowania nad dziedzictwem Bożym czy też przesiewania rewolucjonizmu (Jeśli...nie było deszczu...szarańczy...powietrza, 13), jeżeli Jego Lud, w którym Je-

go charakter itd. jest odbity, w pokorze wróci do Niego i będzie gorliwie szukał Jego łaski (np. Psalm 107:13) i zaniecha swych grzechów oczyszczając się, tedy Bóg wysłucha go i przebaczy jego występki i da mu taką pomoc, iż przewycięży te utrapienia dotyczące sfery Prawdy i jej Ducha w swym umyśle (a jeśli by się upokorzył lud mój, nad którym wzywano imienia mego a modliłby się i szukałby twarzy mojej odwróciwszy się od dróg swoich złych, tedy Ja wysłucham...odpuszczę grzech ich a uzdrowię ziemię ich, 14). Również Bóg obiecał J., że będzie używał Swej mądrości w czuwaniu nad Swym ludem oraz zwróci uwagę na jego modlitwy czynione w zgodzie z Jego epifaniczną Prawdą i zarządzeniami (oczy też moje otworzone będą a uszy moje nakłonione ku modlitwie...na tym miejscu, 15) albowiem Bóg wybrał i uświęcił Prawdą i Duchem Swój lud, który stanowi epifaniczną świątynię jaką J. zarządził dla Boga organizując lud w jego oddzielne klasy i epifaniczną pracę oraz Bóg wycisnął swoją cześć, dobre imię, itd. na niej na wieki - na tyle na ile to się tyczy Jego części, jak również Swą

mądrość i miłość (bom teraz obrał i poświęcił ten dom...któryż zbudował aby tam przebywało imię moje aż na wieki i będą tam oczy moje i serce...po wszystkie dni, 3,16).

Jednak ustawiczna łaska Boża rozciągnięta nad J. i nad tymi, którzy byli pod jego władzą wykonawczą, zależała od ich wierności. Jeżeli J. będzie postępował wiernie i rzetelnie tak jak brat R. jego poprzednik to czynił idąc za Boskimi naukami i przykazaniami (A jeśli ty będziesz chodził...jako chodził Dawid ojciec twój w doskonałości...prostości...com ci przykazał strzegąc wyroków...i sądów, 4,17), wtedy Bóg będzie dalej trzymał go na urzędzie jako Pańskiego wykonawcę aż do końca, tak jak to pokazał bratu R. (Tedy utwierdzę stolicę królestwa twego...na wieki jakom powiedział Dawidowi...nie będzie odjęty...mąż ze stolicy Izraelskiej - 1 Kron. 22:10-5,18). Lecz jeśli J. albo jakakolwiek z epifanicznych grup ludu Pańskiego albo ich członków opuściła Boga w jakimkolwiek stopniu (Ale jeśli się nazad odwrócicie wy i synowie wasi ode mnie, 6,19) i odrzuciłaby Jego przepisy (przykazania) oraz doktryny (wyroki), które

Bóg polecił Swemu ludowi (którem wam podał), a popierałby i służyłby innym bogom, takim jak grzech, błąd, samolubstwo, świat, ciało i diabeł (ale odszedłszy będziecie służyli bogom cudzym i będziecie się im kłaniali), wtedy w podobnej mierze Bóg odrzuci ich od sfery Prawdy i Jej Ducha udzielanej przez Niego (Tedy wytracę Izraela z ziemi, którą im dał, 7;20) a epifaniczna świątynia tak jak jest zorganizowana w jej oddzielnych klasach będzie odrzucona od łaski Bożej (a dom, którym poświęcił imieniowi memu, odrzucę od oblicza - łaski - mego).

Epifaniczny lud Boży stałby się tym sposobem przedmiotem powszechnego pośmiewiska i szyderstwa (a będzie Izrael przypowieścią i baśnią między wszystkimi narodami - 5 Moj. 28:37,45,63). W takich warunkach epifaniczna świątynia też, chociaż była wywyższona przez łaskę Bożą stałaby się pomnikowym przykładem Boskiego odrzucenia i przedmiotem pośmiewiska (Nadto i ten dom, który był sławny, każdemu mimo idącemu będzie na podziw...Przecież tak uczynił Pan tej ziemi i temu domowi? 8;21). Jedyne wyjaśnienie byłoby, że stali się niewiernymi Bogu, który

wyzwolił ich i ich poprzedników z królestwa grzechu i błędu, z królestwa szatana i jego mocy, że odstąpili od Prawdy i jej Ducha, a byli posłuszni oraz służyli różnym formom grzechu, błędu, samolubstwa i światowości dlatego Bóg od-

rzucił ich i sprowadził na nich wielkie nieszczęście (Przeto, iż opuścili...Boga swego, który wywiódł ojce ich z ziemi Egipskiej a chwycili się bogów cudzych...dla tegoż...to wszystko złe, 9;22).

PRZESIEWANIE PRZECIWKO OKUPOWI W WIEKU EWANGELII

4 Moj. 11:1-35 E tom 9 rozdz. 1 PIĘĆ PRZESIEWAŃ W RÓŻNYCH OKRESACH. WYDARZENIA POPRZEDZAJĄCE PRZESIEWANIE PRZECIWKO OKUPOWI W WIEKU EWANGELII. ROZMOWY POMIĘDZY BOGIEM A CHRYSYUSEM. SIEDEMDZIESIĘCIU. WŁAŚCIWE PRZESIEWANIE.

W artykule pod tytułem „Wezwania, Przesiewania i Broń ku Zabijaniu” (TP 1934 str.18 E tom 5 rozdz. 2) mówiliśmy między innymi o przesiewaniach w Żniwie Wieku Ewangelii opierając myśl na liście 1 Kor. 10:5-14. Według Św. Pawła (w.6,11) w tym tekście są również omawiane przesiewania w Żniwie Żydowskim. O tym Żniwie mówiliśmy pokrótce w E tomie 3 str.404-410. Było także nadmienione w E tomie 5 rozdz. 2, że pięć przesiewań z 1 Kor. 10:5-14 odnoszą się również do pięciu wielkich przesiewań w

czasie Wieku Ewangelii. Doświadczenie dowodzi, że pięć przesiewań miało miejsce w Epifanii w czasie małego Miniaturowego Wieku Ewangelii na małą skalę i że one również wydarzyły się na nieco większą skalę w Epifanii w czasie większego Miniaturowego Wieku Ewangelii. Występują one również w żniwach obu tych miniatur. Wskazaliśmy w P 33, 72-77, że w Małym Okresie po Tysiącleciu, te pięć przesiewań będą mieć zastosowanie. Także wydaje się, że mamy dostateczne powody do mniemania, iż w czasie

Tysiąclecia one również będą miały miejsce. Jeżeli tak będzie to pięć przesiewań z 1 Kor. 10:5 - 14 będą mieć conajmniej jedenaście wypełnień. W II rozdziale 5 tomu zastosowaliśmy pięć figur wspomnianych przez Ap. Pawła w 1 Kor. 10:5-10 do Żniwa Wieku Ewangelii. Św. Paweł nie stosuje tego wyjątku do Wieku Ewangelii ale wyraźnie ogranicza go do pięciu figur jakie miały spełnić się w każdym z obu Żniw. Ale figuralne przesiewania Izraela na puszczy zapisane w Liście do Żydów 3:7-4,3 Ap. Paweł zastosowuje do Wieku Ewangelii. Prawdą jest, że on ich nie rozkłada na pięć składowych części jak w 1 Kor. 10:5-7 lecz raczej sumuje je jako całość bez wyszczególnienia.

(2) W tej części Apostoł mówi o dniu „rozdrażnienia” czyli poduszczenia do gniewu na puszczy gdy Izraelici drażnili Boga przez 40 lat swą niewiarą i nieposłuszeństwem (w.16-19) za co Bóg nie dopuścił by odpoczęli w Chanaanie (w.10,11,17-19,4:2). Apostoł dalej pokazuje, że ten okres był figurą na czas Wieku Ewangelii – „dziś jeśli byście głos jego usłyszeli (jeśli byście uczynili to z wiarą i po-

słuszeństwem wysokiemu powołaniu) nie zatwardzajcie serc waszych (pozafiguralnie) jako w rozdrażnieniu w dzień onego pokuszenia na puszczy”. Nie tylko ustęp ten wskazuje, że dziś - Wiek Ewangelii jest pozafigurą 40-letniego pobytu Izraela na puszczy lecz także wyrażenia wypowiedziane w pierwszej i drugiej osobie wskazują, że tutaj nominalny i prawdziwy duchowy Izrael (w.7,12-15,4:1-3) jest pozafigurą nominalnego i prawdziwego cielesnego Izraela w czasie doświadczenia na puszczy (w.8-11, 16- 19,4:2). Tak więc widzimy, że nie rozdzielając tych doświadczeń na pięć odrębnych przesiewań tak jak w 1 Kor. 10:5-11, przedstawia on je w jednym zestawieniu zarówno w figurze jak i pozafigurze. Skoro w tym ustępie w słowie „dziś” zawiera się cały Wiek Ewangelii łącznie z oboma Żniwami zaś 1 Kor. 10:5-14 wykazuje, że pięć przesiewań miały miejsce w czasie każdego okresu zęcia, to możemy mieć pewność, że było również pięć przesiewań w okresie pomiędzy Żniwami gdyż w znaczeniu ściślejszym Wiek Ewangelii jest odrębny od Żniw.

(3) Ta myśl jest poparta specjalnie przez trzy wypeł-

nione fakty:(1) w najmniejszym Miniaturowym Wieku Ewangelii okres pomiędzy jego Żniwami jak i same Żniwa miały pięć przesiewań na bardzo małą skalę. (2) w mniejszym Miniaturowym Wieku Ewangelii pięć przesiewań miało miejsce, (3) okres ponad 1800 lat pomiędzy dwoma Żniwami miał pięć epok zwanych: Smyrna, Pergamos, Tyjatyra, Sardes i Filadelfia a w każdej z nich było przesiewanie na wielką skalę obejmujące wiele wieków. Przesiewania te odpowiadają pod względem charakteru i rodzaju pięciu przesiewaniom Żniw: przeciwko Okupowi, niedowiarstwo, kombinacjonizm, reformizm i szemrzący kontrydycjonizm. Te rozważania przygotowują nas do zrozumienia naszego tematu. Przesiewanie przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii podobnie jak pierwsze z przesiewań Żniw było tym, które odpowiednio miało miejsce w pierwszej epoce Kościoła pomiędzy Żniwami - w okresie smyrneńskim. To przesiewanie podobnie jak jego odpowiedniki w czasie Żniw i w czasie Epifanii jest figurowane w 4 Moj. 11:1-35. Zostanie ono przedstawione w figurze i pozafigurze w tym artykule przy ciągłym odwoływaniu się do jego odpowiednika w Żni-

wie Wieku Ewangelii. Większa znajomość tego ostatniego u czytelników ułatwi im zrozumienie naszej interpretacji przesiewania przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii.

(4) Rozdział ten nie tylko figuruje właściwe przesiewanie przeciwko Okupowi lecz również wydarzenia poprzedzające je, które były mniej więcej przyczynowo związane z tym przesiewaniem. Prawdziwe to jest również we wszystkich jego zastosowaniach. Zaprawdę mniejsze przesiewania, które bezpośrednio poprzedziły i doprowadziły do przesiewań przeciwko Okupowi są figurowane w w. 1-3. Jak było powiedziane wyżej, w naszych przedstawieniach będziemy podawali zastosowanie tej figury ze Żniwa Wieku Ewangelii by wyjaśnić jej zastosowania do Wieku Ewangelii, które stanowią nasz specjalny temat. „Lud szemrzący był wstrętny w uszach Jehowy”, itd. (Imp. Ver.). Te trzy wiersze przedstawiają one czas Żniwa Wieku Ewangelii przesiewanie, które miało miejsce na Wielkanoc r.1875 jako równoległość pierwszego oczyszczenia świątyni przez Jezusa (Jana 2:13-25). Niektórzy niezadowoleni adwentyści zostali w tym czasie przesiani spośród klasy oczyszczo -

nej Świątnicy. Oni szemrali z powodu swego rozczarowania, iż Jezus nie przyszedł w ciele w r.1874. Przypominamy w związku z tym, że brat Miller rozpoczął 1290 i 1335 dni na 30 lat przed rozpoczęciem się 1260 dni oraz że z powodu jego niepewności czy zacząć 1260 dni od zakończenia oblężenia Rzymu przez Ostrogotów w r.538 czy też od obalenia ich imperium w r.539, ustalił najpierw czas Wtórego Przyjścia Jezusa w ciele na r.1843, a gdy się to nie spełniło na r.1844. Kiedy i ta data zawiodła, niektórzy z klasy Świątnicy po r.1846 powzięli słuszną myśl by liczyć wszystkie trzy serie dni od tego samego czasu lecz zachowali niepewność brata Millera czy rozpoczynać je od r.538 czy 539, dlatego nie byli pewni czy październik r.1873 czy r.1874 był datą powrotu naszego Pana.

(5) Wobec tego umieścili Wtóre Przyjście na październik 1873 a gdy to się nie spełniło, oznaczyli jego datę na październik 1874 oczekując powrotu Pana w ciele. Gdy i to się nie wypełniło, niektórzy ich zwolennicy pamiętając na cztery zawody adwentystów, wzbudzili gniewne niezadowolenie – sta-

jąc się „szemraczami”. Byli oni bardzo rozczarowani, w rezultacie czego powstała wielka agitacja przeciw prorocत्वu czasu. Pan był z nich bardzo niezadowolony. Pan bardzo się rozgniewał - w.1 i poddał ich pod wpływ agitatorów i zapalił się przeciwko nim ogień Pański w.1, a wynik tego był taki, że niektórzy z Nowych Stworzeń, inni z usprawiedliwionych, a jeszcze inni z nieusprawiedliwionych w obozie („aż do najdalszych części obozu” - A.V.), będąc mniej więcej odrzuconymi ze strony ludu nominalnego, odrzucali Prawdę jaką posiadali o chronologii. Tak więc jako równoległość tych, których Jezus wygnał w czasie pierwszego oczyszczenia Świątnicy oraz tych, którzy patrząc ganili Jego postępowania (Jana 2:13-25) - oni zostali wygnani ze Świątnicy, Dziedzińca i obozu tracąc swe poprzednie stanowiska przedstawione przez te trzy miejsca. Te przesiewania spowodowały smutek wśród wierniejszych, którzy błagali Pana Jezusa by powstrzymał to symboliczne palenie (w.2). Byli nimi ci, którzy gorąco pragnęli znaleźć przyczynę zawodu w duchu wierzących nie szemrając. Byli wśród nich bracia

Keith, Barbour, Paton, Mann i inni, a przyłączył się do nich później brat Russell. Modlitwa Mojżesza (w.2) do Pana przeciwko ogniewi przedstawia prośbę Pana naszego proszącego Ojca by sprawił aby przesiewanie nie szkodziło wiernym, którzy nie szemrali. Odpowiedzią Pana było danie Prawdy niektórym na temat celu i sposobu a innym na temat czasu powrotu naszego Pana. To zatrzymało nowe spustoszenia powodowane przez przesiewanie. Lud dając nazwę miejscu onemu Tabera (w.3) wyobraża, że lud Boży uznał, iż przesiewanie miało szkodliwy skutek na przesiewki. Przesiewanie będące środkiem zniszczenia należy rozumieć jako przychodzące z Pańskiego zezwolenia (2 Tes. 2:9-12).

(6) Jak wskazane było powyżej, przesiewanie przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii miało miejsce podczas okresu smyrneńskiego, który trwał od końca Żniwa Wieku Żydowskiego (69r. po Chr.) aż do r.313, kiedy Konstany Wielki edyktem mediolańskim przyznał chrześcijanom wolność i uprawnienia kończąc tym długie bo dziesięć lat trwające (Obj. 2:10) prześladowanie chrześcijan przez Rzym pogański. Wielkie przesiewanie przeciwko Okupowi w

tym okresie było poprzedzone przez łączące się z nim przesiewanie będące pozafigurą doświadczenia opisanego w wierszach 1-3, podobnie jak przesiewanie przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii było poprzedzone przez przesiewanie opisane powyżej rozpoczynające się w czasie Wielkanocy r.1875. Naprawdę było ono bardzo podobne do tego, które poprzedzało przesiewanie przeciwko Okupowi w Żniwie Wieku Ewangelii. Bracia w Żniwie Żydowskim spodziewali się, że Pan wkrótce powróci by ustanowić Królestwo. Ta nadzieja w połączeniu z niepewnością co do czasu nadejścia tego pomyślnego wydarzenia sprawiła, iż oni byli skłonni do zawodu na ten temat. Jak wiemy ulegli temu zawodowi bracia Tesalońscy (2 Tes. 2:1-9). Pomieszawszy obalenie Chrześcijaństwa podczas Wtórego Przyjścia, które w wielkim proroctwie (Mat. 24:1-44, Łuk. 21:1-36) Pan połączył w niektórych szczegółach (pozafiguralnie) z obaleniem państwa żydowskiego przez wojnę rzymsko-żydowską w latach 66-73, wielu Chrześcijan a szczególnie chrześcijan z Żydów spodziewało się ustanowienia Królestwa zaraz po wojnie. Mniej trzeźwi wśród nich

(należący do najdalszych części obozu) wpadli w mniej lub więcej fanatyczny nastrój nieopanowanego entuzjazmu, ciesząc się nadzieją szybkiego ustanowienia Królestwa.

(7) Będąc na wyżynach entuzjazmu spadali z nich w głąbiny rozczarowania i przygnębienia gdy ich nadzieje zawiodły. Niektórzy z nich nie zdołali już odzyskać równowagi duchowej a inni odzyskali ją z wielkim trudem. Pierwsi na duchowe podobieństwo braci ze Żniwa Wieku Ewangelicznego zniechęcili się szemrząc i narzekając ku niezadowoleniu Pana (w.1). Niektórzy z nich będąc w pierw poganami powrócili do poganizmu, inni znów będąc żydami powrócili do judaizmu, a jeszcze inni zarówno z żydów jak i z pogan pozostali nominalnymi chrześcijanami, odrzucając nadzieję powrotu Pana. Powstały wtedy zamieszania, w których oskarżono Jezusa i Apostołów o błąd w sprawie Wtórego Przyjścia. Ci, którzy zbłądzili przypisywali Jezusowi i Apostołom swoje własne błędy z powodu niezrozumienia ich nauk, oczywiście wszyscy, którzy poddawali się tym agitacjom stali się przesiewkami, tracąc swe stanowisko przed Panem. Tak więc odrzucając poselstwo Wtórego Przyjścia i jego nadzieje

okazywali oni, że ogień Pański - przesiewanie błędu i następujące po nim przesiewanie przychodzące z dozwolenia Bożego, niszczyły ich. Lud Boży jednak, który zachował bardziej trzeźwą postawę w tych okolicznościach - choć mniej więcej zawiedziony opierał się błędom i ruchowi przesiewania błagając Pana o pomoc (w.2). Dzięki Jego wstawiennictwu Bóg zesłał potrzebną Prawdę tzn. że wydarzenia związane z klęskami Izraela od 66r. do 73r. zapowiadały swym cieniem ucisk, który miał przyjść na świat przy Wtórym Przyjściu (w.2). To zaś zniszczyło skutki przesiewania na tych, którzy stali wiernie (w.2). Ci więc, którzy przetrwali próbę przesiewania, byli doprowadzeni dzięki wyjaśnieniu do odpowiedniej Prawdy i do rozpoznania doświadczeń przesiewek w czasie przesiewania jako dowodów niszczącego dzieła sprowadzonego na nich od Pana (w.3). To zaś doświadczenie było dalekim poprzednikiem przesiewania przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii jak to jest widoczne.

(8) Bliższe wydarzenia przesiewań przeciwko Okupowi w Żniwie Wieku Ewangelii i w Wieku Ewangelii są opisane w w. 4-31. Były to rzeczy bardzo różne: niektóre z nich były

mniej więcej bezpośrednimi przewodami prowadzącymi niegodnych do błędów nie uznawania Okupu (w.4-10), inne zaś były pomocami jakie Bóg przygotował do obrony wiernych (w.16,17,25-30), wśród nich były pozafiguralne rozmowy między Bogiem a Chrystusem (w.10-23). Istotną przyczyną wszystkich tych przesiewań przeciwko Okupowi było to, że sprzykrzyła się im Prawda Pańska (manna w.6) i pragnęli innego pokarmu dla serca i umysłu niż Słowo Pańskie (w.4-6). Ludność mieszana Izraela - motłoch, pospólstwo, po hebrajsku asafsuf - składa się z wielu narodów, które zostały podbite przez Egipcjan i których obywatele pochwyceni w czasie grabieżczych wypraw wojennych zostali zabrani do niewoli egipskiej. Gdy Izraelici jako niewolnicy zostali uwolnieni przez upokorzonego Faraona i jego egipskich poddanych, nie - izraliccy niewolnicy przeszli z niewoli na wolność wraz z nimi, gdyż Egipcjanie byli zbyt złamani by powstrzymać ich od odejścia wraz z Izraelitami. Ci niewolnicy towarzyszący Izraelowi byli pierwszymi, którzy zaczęli protestować przeciw mannie i domagać się pożywienia egipskiego (w.4). Tak i w Żni-

wie Wieku Ewangelii wielu z tych, którzy nie byli prawdziwymi Izraelitami jako pierwsi sprzykrzyli sobie Słowo Pańskie (manna, w.6), otrzymywane na czasie (lud pospolity chciwością wielką zdjęty...mówiąc: któż nas nakarmi mięsem? w.4). Podobnie jak w typie, ich duch jak grzeszna plaga zaczął zarażać tych, którzy byli prawdziwymi duchowymi Izraelitami aż i oni sprzykrzyli sobie Słowo Pańskie podawane na czasie i zaczęli tęsknić do innego pokarmu dla serca i umysłu (płakali też synowie Izraelscy mówiąc: któż nas nakarmi mięsem ? (w.4). To wykazywało, że stracili smak gdy uprzykrzyło im się dobre Słowo Boże (Żyd. 6:5). Stanie się to jasne gdy przyjrzymy się czego oni zaczęli pragnąć jak to jest figuralnie przedstawione w w.5: wyznań (ryb) pogańskich i kościoła nominalnego, historii (ogórków), wiedzy (melonów), filozofii (porów), sztuki (cebuli) i literatury (czosnku). Im dalej posuwali się tym więcej następowała degeneracja w ich smaku. Tak się niezawodnie działo w czasie Żniwa poczynając zaraz po pierwszym wstrząśnieniu r.1875 poprzedzającym przesiewanie przeciwko Okupowi w Żniwie.

(9) To samo zdarzyło się na większą skalę zaraz po przesiewaniu fałszywego Wtórego Przyjścia, które się zaczęło gdy królestwo nie zostało ustanowione po wojnie żydowskiej z lat 66-73. Podobnie jak istniała w znaczeniu dosłownym mieszanina ludności wychodząca wraz z Izraelem z niewoli egipskiej, tak też istniała pozafiguralna mieszanina, która połączyła się z duchowym Izraelem wychodzącym z niewoli grzechu i błędu. To się odnosi do tej części duchowego Izraela, która składała się z Żydów oraz do tej części duchowego Izraela, która składała się z wierzących nie-żydów. Wkrótce po zesłaniu Ducha Świętego a nawet przed nim, ta pozafiguralna mieszanina zaczęła się ukazywać w pozafiguralnym Izraelu. Każde z pięciu przesiewań Żydowskiego Żniwa jej dostarczało. To daje się bardzo wyraźnie rozpoznać w czterech z tych przesiewań wspomnianych w Ewangeliach i Dziejach Apostolskich. Piąte przesiewanie podobnie jak jego równoważnik w czasie Żniwa Wieku Ewangelii szerzyło się na największą skalę ze wszystkich pięciu, ono musiało być objawione znacznej liczbie tych wśród ludu Bożego. Również rezultat wojny żydowskiej i następującego po niej

przesiewania fałszywego Wtórego Przyjścia ujawnił zarówno spośród żydowskiego jak i nieżydowskiego świata jeszcze większą liczbę należących do tej mieszaniny. W związku z tym Ap. Jan pod koniec swego życia mógł mówić z całą słusnością w swych listach, że wielu fałszywych nauczycieli, proroków i zwodzicieli wyszło na świat, którzy porzucili czystą Prawdę a wprowadzili błędy między braci, zwodząc wielu z prawdziwej drogi Pańskiej (1 Jana 2:18,19, 4:1-3, 2 Jana 7, 3 Jana 9,10). Oczywiście ci byli pierwszymi, którym się sprzykrzyła manna niebiańska i pragnęli żydowskiego lub pogańskiego pokarmu dla serca i umysłu, od którego niedawno przedtem zostali odłączeni.

(10) Przykład i agitacja mieszanego ludu zwiodły niebawem wielu spośród tych, którzy byli prawdziwymi duchowymi Izraelitami (w.4). Ci symbolicznie znużeni niebiańską manną i symbolicznie płaczący, pragnęli pokarmów mięsnych symbolicznego Egiptu - obecnego złego świata. Stosownie do tego czy byli oni Żydami lub nie, zaczęli oni pragnąć żydowskiej lub pogańskiej tradycyjnej religii (ryb), żydowskiej lub pogańskiej historii (ogórków),

żydowskiej lub pogańskiej nauki (melonów), żydowskiej lub pogańskiej filozofii (porów), żydowskiej lub pogańskiej sztuki (cebuli) i żydowskiej lub pogańskiej literatury (czosnku). Dla tych to niezbędnych elementów byli oni gotowi wyrzec się, pogardzić i odrzucić dobre Słowo Boga! Straszliwe zepsucie smaku moralnego, umysłowego i religijnego jest figuralnie przedstawione przez te požądania z w. 4-6. W wyrażeniu w.4 jest położony silny nacisk w hebrajskim, mianowicie: „Lud...chciwością wielką zdjęty (opanowany)” Podobnie jak żona Lota požądali oni rzeczy pozostawionych za sobą (wspominamy sobie...któreśmy jadal w Egipcie darmo, w.5). Jak wielką niewdzięcznością było to względem Pana, który dawał im pokarm aniołów, tak jak napisano: „chleb mocarzów (w ang. Aniołów) jadł człowiek” (Psalm 78:25) ale oni przez swoje myśli, zamiary, słowa i uczynki pogardzali Nim mówiąc: „nic innego nie mając oprócz tej manny przed oczyma naszymi” (w.6). Ich skarga „a teraz dusza nasza wywiędła” (bez apetytu, gdy chodziło o mannę i obojętna, w.6) otrzymała straszliwą rekompensatę. Jest bowiem napisane, że Pan „dał im czego żądali, a

wszakże przypuścił chudość (nie suchoty - jak w polskim) na nich” (Psalm 106:15). Z pewnością my którzyśmy otrzymali hojne posiłki Prawdy Parousji i Epifanii powinniśmy strzec dobrze naszego duchowego apetytu abyśmy nie gardzili najdoskonalszą manną niebiańską i nie ściągnęli na siebie zła pozafiguralnych chciwców (1 Kor. 10:6).

(11) Wiersze 7-9 mówią o mannie i aktywności ludu w związku z nią. W. 7 podaje krótki opis manny zwracając naszą uwagę na cztery zalety manny niebiańskiej. Pojmujemy, że manna którą miał Izrael jako pożywienie reprezentuje Prawdę - Słowo Boże. Aby wyrazić to inaczej Chrystus jest naszym duchowym pokarmem albowiem On sam mówił o Sobie, że jest figuralną manną (Jana 6:32-58). Niektórzy mogliby myśleć, że nasza pierwsza definicja pozafiguralnej manny zaprzecza naszej drugiej definicji lecz krótkie zastanowienie pokaże ich zgodność. Jezus sam mówi o Sobie: „Jamci jest ta droga prawda i żywot” (Jana 14:6). Jak to być może? Na podstawie faktu, że Biblia jest skoncentrowana na Chrystusie. Całe Słowo Boże, cały Plan Boży obejmuje Go i wokół Niego

się obraca gdyż On przez Boga dla nas jest teraz a dla świata będzie w Tysiącleciu mądrością, sprawiedliwością, poświęceniem i wybawieniem (1 Kor. 1:30). Dlatego też wśród innych tytułów jest On nazwany Słowem Żywota i Słowem Bożym (1 Jana 1:1, Obj. 19:13). Zaprawdę Jego przedludzki tytuł Logos - Słowo, pomiędzy innymi rzeczami łączy się z tą myślą tym jako więcej, że przedstawiony On jest

jako Wyraziciel Boga (Jana 1:1-3,14), a to jest jedno z Jego biblijnych imion (Psalm 45:2, Iz. 1:20). W związku z tym Prawda jest tylko opisem o Nim co się tyczy Jego osoby, charakteru, nauk, pracy i stosunków, a On jest również Jej Objawicielem. Wynika z tego, że podwójna definicja podana powyżej jest prawidłowa.

(ciąg dalszy nastąpi)

PYTANIA BEREŃSKIE

(1) O czym była mowa m.in. w rozdz. poświęconym wezwaniom, przesiewaniom i broni ku zabijaniu? Do jakiego innego przesiewania żniwa odnosi się 1 Kor. 10:5-14? Do czego jeszcze zastosowaliśmy przesiewania w naszym traktacie? Co pokazało doświadczenie odnośnie występowania tych przesiewań w czasie Epifanii? Odnośnie ich występowania w Żniwach? W jakich innych dwóch okresach można się spodziewać, że wystąpią? Do jakiego czasu Ap. Paweł stosuje ten wyjątek z 1 Kor. 10:5-14, a do którego nie stosuje? Na jakiej podstawie wiemy o tym? Gdzie daje on zastosowanie do Wieku Ewangelii?

Czym się różni omawianie ich przez niego w liście do Żydów 3:7-4:3 od omówienia w 1 do Kor. 10:5-14?

(2) Na jakiej podstawie Św. Paweł zastosowuje 3 rozdz. z Listu do Żydów do Wieku Ewangelii? Jak tego dowodzą cyt. teksty Pisma Świętego? Na co był figurą 40-letni dzień pokuszenia na puszczy wg niego? Czego on tam dowodzi gdy chodzi o figurę i pozafigurę Izraela? Jak tego dowodzą cyt. teksty Pisma Świętego? Jak omawia Św. Paweł tę figurę i pozafigurę? W kontraście z czym? Jakie fakty dowodzą słuszności konkluzji iż było pięć przesiewań pomiędzy Żniwami? Co

potwierdza ten wniosek?

(3) Jakie trzy rzeczy potwierdzają to? Jakie są błędy pięciu przesiewań? Do czego przygotowują nas te rozważania? Kiedy nastąpiło przesiewanie przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii? Gdzie ono jest przedstawione wraz ze swymi równoważnikami? Z czym będzie porównane tłumaczenie 4 Moj. 11:1-35 i dlaczego?

(4) O czym jeszcze poza przesiewaniami przeciwko okupowi mówi 4 Moj. 11? Dlaczego? W jakim wypadku jest to prawdziwe? Co jest figurowane w w.1-3? Dlaczego przesiewanie Żniwa będzie również podane w tym badaniu? W jaki sposób podaje początkową klauzulę w.1 tzw. „Imper.Ver.”? Co te trzy wersety figurują gdy chodzi o Żniwo Wieku Ewangelii? Co jest tego równoległością? Kto był przesiany w tym czasie z oczyszczonej Świątyni? Dlaczego oni szemrali? Jaki chronologiczny zawód stał się okazją do tego? Co spowodowało niepewność co do r.1843 czy 1844 ruchu wtórego przyjscia? Jaki błąd brata Millera później poprawili bracia? Dlaczego byli oni niepewni co do lat między r.1873 i 1874?

(5) Co nie nastąpiło w r.1873 i 1874? Jaki wpływ miały

te cztery zawody na niektórych adwentystów? Czym stali się z powodu tych zawodów? Jak zareagował Bóg? Co w związku z tym uczynił? Jaki był tego skutek? Względem kogo? Jak jest to pokazane w figurze? Na jakie trzy klasy miało to wpływ? Jaki? Jakie dwa skutki to miało gdy chodziło o wierniejszych? Jeśli chodzi o działalność kim byli ci wierni? Jeśli chodzi o osoby, kim byli niektórzy z nich? Co jest figurowane przez modlitwę Mojżesza, który prosił by Bóg ugasił ogień? W jaki sposób odpowiedział Pan w figurze i w pozafigurze? Jaki to miało skutek? Co jest figurowane przez to, że lud nazywał to miejsce Tabera? Jak mamy pojmować figuralne i pozafiguralne przesiewanie jako nadchodzące?

(6) W jakim okresie trwało przesiewanie przeciwko okupowi w Wieku Ewangelii? Kiedy i jakimi wydarzeniami ten okres się zaczął i zakończył? Co poprzedziło przesiewanie? W zgodzie z czym i na podobieństwo czego? Czego pragnęli bracia w czasie żydowskiego żniwa? Na co ta nadzieja w połączeniu z niepewnością co do jej czasu, naraziła tych braci? Jacy bracia są tego przykładem? Jakie dwie rzeczy wielu braci pomie-

szalo? Jakie wypowiedzenia naszego Pana źle zrozumiane dały do tego okazję? Kiedy wielu spodziewało się ustanowienia Królestwa? Którzy wśród nich specjalnie się tego spodziewali? W co wpadały i czym cieszyły się osoby mniej trzeźwe pod względem rozumowania?

(7) Jaki był wynik ich zawodu? Na jakie dwie klasy podzielili się oni? Jaki był skutek gdy chodzi o pierwszą z tych klas? Co niektórzy z nich jako żydzi i niektórzy jako nie-żydzi uczynili? Co inni z nich jako tacy uczynili? O co oskarżano Jezusa i Apostołów w czasie wynikłych stąd agitacji? Pod jakimi nieporozumieniami? Co dowodzi, że tacy byli pozafiguralnie popaleni? Jaki inny rodzaj wierzących był tam wtedy? Chociaż zawiedzeni, jakie dwie inne rzeczy oni uczynili? Co uczynił Jezus? Co dał Bóg w odpowiedzi? Jaki skutek przesiewanie miało na wiernych? Co te Prawdy pozwoliły im rozpoznać? Jaki związek miało to przesiewanie z przesiewaniem przeciwko okupowi w Wieku Ewangelii?

(8) Gdzie są opisane bliższe wydarzenia poprzedzające to przesiewanie? Jaki był ich charakter? Do czego pierwszy rodzaj z nich doprowadził? Od-

czytaj wiersze opisujące ich! Drugi rodzaj? Odczytaj wiersze opisujące ich! Czyje rozmowy były pomieszane wśród nich? Odczytaj wiersze, które je opisują! Co było istotną przyczyną przesiewania przeciwko okupowi we wszystkich jego zastosowaniach? Jakiemu rodzajowi ludzi zaczęła się przykrzyć Prawda Boża i pożąдали innego pokarmu myślowego? Kim byli oni? Co oni uczynili w czasie wychodzenia Izraela z Egiptu? Dlaczego dozwolili na to Egipcjanie? Co z natury wypadku można było się spodziewać od nich, że uczynią? Co jest pozafigurą tego w czasie Żniwa Wieku Ewangelii? Jaki wpływ na duchowych Izraelitów miało to ich uprzykrzenie się Prawdy i pożądanie innego umysłowego pokarmu? Jakie dwie rzeczy dowodzą utraty smaku? Co jest figurowane przez rybę? Ogórki? Melony? Pory? Cebulę? Czosnek? W czym okazywała się degeneracja (zepsucie)? Jak te rzeczy wiążą się z faktami?

(9) Co się zdarzyło na szerszą skalę? Po czym? Co było pomieszanym mnóstwem pozafiguralnym w wydarzeniu na szerszą skalę? Do jakich dwóch części duchowego Izraela to się odnosiło? Kiedy to pozafiguralne pomieszane mnóstwo

zaczęło się formować? Gdzie to można dostrzec? Jak pod względem wielkości w dwóch Żniwach piąte przesiewanie można porównać z innymi czterema? Co wynikało z piątego przesiewania w Żydowskim Żniwie gdy chodzi o mieszane mnóstwo? Jakie dwie inne rzeczy ujawniły wielu z nich? Jeśli chodzi o rezultat, co mógł Św. Jan z całą słusnością powiedzieć pod koniec swego życia odnośnie mieszanego mnóstwa? Czego można się było od nich spodziewać na podstawie wypadków?

(10) Co przykład i agitacja mieszanego ludu działały wkrótce? Co czynili niektórzy z duchowych Izraelitów by otrzymać to za czym tęsknili? Co jest symbolicznym Egipsem? Co w każdym wypadku jest pozafigurą pokarmów figuralnie pożądanym? Jakich dwóch rodzajów w każdym z dwóch wypadków? Jakich rzeczy gotowi byli oni się wyrzec, czym wzgardzić i co zlekceważyć? Co przejawiało to gdy chodzi o smak? Na co położony jest silny nacisk w hebrajskim? Do kogo przypodobani byli ci figuralni pożądlivcy? Jaka cecha charaktery-

zowała ich postępowanie? jaką nagrodę ich niezadowolenie i pożądanie im przyniosło? Czego mamy się nauczyć od nich? Dlaczego więcej niż inni?

(11) O czym mówią w.7-9? Jaki opis manny podany jest w w.7? Na ile zalet niebiańskiej manny wskazuje w.7? Co figuruje manna Izraela? Jak to można inaczej wyrazić? Dlaczego? Co mogliby myśleć niektórzy na pierwsze wejście o stosunku tych dwóch definicji? Co objawi ich zgodność? Jak Ew. Jana 14:6 przyczynia się do ich szarmonizowania? W jaki sposób to się dzieje? Co oznacza, że Biblia jest skoncentrowana na Chrystusie? Jak tego dowodzi 1 Kor. 1:30? Jaki tytuł dany Mu u 1 Jana 1:1 wskazuje na to? W Objaw. 19:13? Według Jana 1:1-3,14 jaki przedludzki tytuł naszego Pana łączy się z tą myślą? Dlaczego? Co zgodnie z tym jest Prawdą z tego punktu widzenia? Co wynika z tego gdy chodzi o podwójną definicję pozafiguralnej manny?

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSTUSOWEJ EPIFANII
 Niezależny dwumiesięcznik religijny

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy Paruzyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarтеру i testamentu, które dał Pan przez

„wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać.

--- o O o ---

Prosimy o regularne odnawianie prenumeraty przed początkiem każdego nowego roku poprzez księgarzy (sekretarzy) poszczególnych zborów, którzy powinni podać nam ilość prenumeratorów w danym zborze, zebrać od nich pieniądze za numery bieżące w prenumeracie, a za zaległe- osobno za każdy numer i wpłacić je z podaniem celu wpłaty na konto Ruchu adresując: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Centrala w Poznaniu II Oddział P.K.O. w Poznaniu Nr. 122-9-200301. Wysyłka dokonywana będzie na

adres księgarzy (sekretarzy) poszczególnych zborów. Kopia „Teraźniejszej Prawdy” będzie również wysyłana bezpłatnie dla proszących o to biednych z ludu Pańskiego podobnie jak za czasów br. Russela a także i dla innych pragnących tego osób. Księgarze (sekretarze zborowi) proszeni są o podanie osobno ilości osób pragnących otrzymywać „Teraźniejszą Prawdę” bezpłatnie. Roczna prenumerata wynosi zł. 48,-; cena pojedynczego numeru zł. 8,-.

--- o O o ---